

- Jeeb ที่ 1 -

ฝันดี

ผมขอนิยามความรู้สึกอื่นๆ ในอกที่อยู่ในช่วงแห่งความฝันนี้ว่า 'ฝันดี' โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารู้สึกว่าคุณนั้นเป็นความทรงจำแสนพิเศษที่ติดอยู่ในช่วงความทรงจำตลอดมา ใครกันเล่าอยากจะตื่นจากความฝันที่ว่า และฝันดีของผมคือการที่ได้เห็นภาพความทรงจำในวันวาน

ภาพเด็กน้อยร่างเล็กแกร็นคนหนึ่งกำลังนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้น มือทั้งสองยกขึ้นปิดน้ำตาที่อาบเต็มร่องแก้ม สีหน้าเหยเกเพราะรู้สึกเจ็บแปลตตรงหัวเข่าที่ตัวเองวิ่งหกล้มจนหัวเข่าครูดไปกับพื้นถนน

แน่นอนว่าบาดแผลเลือดไหลชิบนั้นทำให้เด็กน้อยขวัญเสียจนร้องไห้จนกระทั่งร่างของเด็กอีกคนเดินมาหยุดยืนเบื้องหน้า ร่างของเด็กหนุ่มวัยกำลังโตนั้นสูงพอจะยื่นบังแดดให้กับคนที่กำลังเสียขวัญ ผู้มาใหม่ทำหน้าที่ยุ่งยากใจกอดอกเลียนแบบกิริยาของผู้ใหญ่ก่อนถอนหายใจออกมา

"หยุดร้อง"

มือที่เพียรปิดน้ำตาให้ตัวเองของร่างเล็กแกร็นหยุดชะงัก ก่อนจะเงยหน้าหยีตาเมื่อแสงแดดส่วนหนึ่งสาดมากระทบดวงตา คนตัวโตกว่าจึงขยับตัวไปอีกทางเพื่อบังแสงแดดนั้น

"เป็นผู้ชายอะไรร้องไห้"

"ก็หนูเจ็บ"

เด็กน้อยชี้แยเบะปากทันที

"ตัวขนาดนี้ไม่หนูแล้ว" เด็กที่ยืนอยู่โน้มตัวลงมาจนใกล้ "แบบนี้เรียกหนู"

"ฮือออ"

พุดจบ คนถูกแหยก็ร้องไห้โฮจนอีกฝ่ายเกาหัวแกรกๆ ทำหน้าไม่ถูก
สุดท้ายคนที่โตกว่าจึงทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เด็กชี้แยนั่น

"ร้อนตุตชะมัด" คนตัวโตบนพึมพำ ก่อนจะล้วงเข้าไปในกางเกงเนื้อดีแล้ว
ควักเอาบางอย่างมายื่นให้กับคนที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น "อะนี่"

เด็กชี้แยทำหน้าไม่เข้าใจ

"ให้"

คนตัวโตกว่าทำหน้าที่หงุดหงิด

"พี่ให้หนูเหวอ"

"เออ"

"..."

"รับไปสิ มาตรงนี้ เดี่ยวแคะให้เลย กินแล้วต้องหยุดร้องไห้นะ"

คนที่ถูกหลอกล่อด้วยของกินพยักหน้าหงิกหงัก

"อื๋ น้ำมูกไหล"

ฝ่ายที่แคะชองลูกอมให้ทำหน้าที่ขะแยง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยื่นชายเสื้อ
ตัวเองให้อีกฝ่ายเช็ดน้ำมูก

"อร่อยฮะ"

หลังจากถูกป้อนด้วยลูกอมรสมินต์ สีหน้าเด็กองแงก็ดีขึ้น ดวงตาคู่นั้น
มองพี่ชายแปลกหน้าที่ใจดีกับตัวเองอย่างชอบใจ

"ย้ายที่นั่งเหอะ นั่งกลางแดดมันร้อน"

แต่อีกฝ่ายดูเหมือนไม่ได้ให้ความสนใจ เด็กชายที่ตัวโตกว่าจึงผุดลุกขึ้น
จุดแขนร่างแกร็นให้ลุกขึ้นเดิน

"พี่ชาย ลูกอมอร่อยจัง มีอีกมั๊ยฮะ"

ฝ่ายนั้นถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะจูงแขนอีกฝ่ายให้เดินเคียงข้างกัน

"บ้านอยู่ไหน เดี่ยวไปส่ง"

"ตรงซอยข้างหน้าอะ"

"เดี๋ยวถึงบ้านจะให้ลูกอมที่เหลือ"

ดวงตาคู่เล็กเป็นประกายทันที จนกระทั่งทั้งคู่เดินมาถึงรั้วบ้านไม้สีฟ้า ตัดกับตัวบ้านสีขาวสะอาดตา

"นี่บ้านหนู"

"อืม"

คนตัวโตกว่ายื่นลูกอมรสมินต์ที่เหลือให้อีกฝ่าย

"นี่เรียกว่าลูกอมมายมินต์ แต่รสชาติเหมือนยาตีฟันเนี่ยอะอ้อ" คนให้บอกก่อนจะยกไหล่ "ถ้าชอบก็เอาไปให้หมดเลย อันนี้ของน้องสาว มันติดกระเป๋ามา"

"ขอบคุณสะพี่ชายใจดี"

"รีบเข้าไปทำแผลได้แล้ว เดี่ยวเลือดก็หมดตัวซะก่อนหรือก"

"ฮะ"

คนได้ของกินพยักหน้ารับอย่างแข็งขันก่อนจะรีบวิ่งเข้าบ้าน แต่จังหวะนั้นกลับนึกอะไรออก จึงหันไปตะโกนถามแผ่นหลังที่กำลังจะผละออกไป

"พี่ชายใจดีที่อะไรฮะ"

ฝ่ายนั้นชะงักไปเล็กน้อย กดยิ้มมุมปากก่อนจะตอบ

"ยักษ์"

"คนอะไรชื่อยักษ์" เด็กน้อยเกาหัวแกรกๆ มองเจ้าของชื่อประหลาดอย่างไม่เข้าใจ "พี่ชายไม่ได้มีเขี้ยวเหมือนยักษ์ทศกัณฐ์สักหน่อย"

เจ้าของชื่อยกไหล่อีกครั้งก่อนจะผละออกไป เด็กน้อยมองตามแผ่นหลังนั้นไปจนลับตาจะทำหน้าเสียดาย

"ถามแต่ชื่อพี่ยักษ์ ยังไม่ได้บอกชื่อตัวเองเลย" เด็กน้อยพึมพำเหม่อมองไปยังความว่างเปล่าเบื้องหน้าแล้วถอนหายใจออกมา "ผมชื่อเป็ยวะนะฮะ"

"..."

"เป็ยวะ บัณฑิตขอขบกินลูกอมมายมินต์ของพี่ยักษ์มากเลยฮะ"

ผมสะดุ้งตื่นตอนที่แสงแดดยามเช้าส่องผ่านหน้าต่างที่เมื่อคืนไม่ได้
รูดม่านปิดเข้ามา ผมลูบหน้าตัวเองแรงๆ ก่อนจะผ่อนลมหายใจเมื่อรู้สึกว่
หัวใจตัวเองเต้นรัว

ฝันถึงเรื่องตอนเด็กอีกแล้ว ผมยิ้มน้อยๆ เหลือบตามองไปยังโต๊ะที่
วางโคมไฟข้างเตียงซึ่งมีลูกอมยี่ห้อนึงวางอยู่ตรงนั้น

ลูกอมมายมิ่ง

"อยู่ๆ ทำไมถึงฝันเรื่องนี้วะ"

"..."

"ปานนี้ไอพียักษ์มีลูกมีเมียไปแล้วมั้ง"

ผมที่หวนนึกถึงอดีตพูดซ้ำๆ จำได้ว่าตอนเด็กๆ ย้ายตามพ่อไปอยู่เชียงใหม่
ช่วงหนึ่ง ช่วงนั้นเป็นช่วงปิดเทอม เลยบังเอิญได้รู้จักไอพียักษ์ซึ่งมาเยี่ยมปู่ยา
กับครอบครัวที่บ้านอยู่ละแวกเดียวกัน ตอนนั้นเด็กมาก ความทรงจำถึงได้
เลือนๆ รางๆ แต่ที่จำไม่ลืมก็คือเรื่องที่ผมร้องไห้แวงหนักตอนที่พบกับแม่
บอกว่าจะย้ายบ้าน เพราะมีคำสั่งให้พ่อไปรับตำแหน่งที่จังหวัดอื่น

ผมจำได้ว่าร้องไห้เสียใจมาก เพราะจะไม่ได้เจอไอพียักษ์อีก

เฮ้อ ก็ปีแล้วนะที่ไม่ได้เจอกัน

คิดถึงตอนนั้นซะมด

ผมยกไหล่ ก่อนจะปิดความทรงจำวัยเยาว์ทิ้งไปแล้วผุดลุกขึ้นเมื่อได้ยิน
นาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้ส่งเสียงร้อง เดินดิ่งไปคว้าเอาผ้าเช็ดตัวที่ตากไว้ตรงระเบียง
หอบหิ้ว จังหวะที่เสื่อประตูกระຈกตรงระเบียงออก กลิ่นฉุนก็ก็กลายมา
ปะทะจมูกทันที

ไม่ต้องเดาให้ยาก

ผมหันขวับไปตามกลิ่นนั้นทันที เห็นเพื่อนข้างห้องที่ระเบียงติดกัน
เหลือบตามองมาทางนี้พอดี ก่อนที่มันจะดับบุหรืในมือด้วยการที่มไปกับ
กระถางทรายแถวนั้น

"สูดมะเร็งแต่เช้าเลยนะ"

มันโคลงศีระะก่อนจะทำเสียงจ๊ปาก

"เรื่องอะไรมาแข่งกูไอ้เปียว"

ไอ้เวรที่เป็นทั้งเพื่อนข้างห้องและเพื่อนสนิทของผมนัยกัไหล่ทันที พูดยังตรงๆ นะ ผมว่ามันเป็นผู้ชายที่หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูไม่น้อย แต่คำพูดที่พ้นออกจากปากมันนี่ทำให้ความน่ารักของมันหายวับไปเลย

"เพลลาๆ บ้างเหอะอ๋อง"

"..."

"กูเห็นมึงสูบบ่อยมากเลยนะช่วงนี้ มีเรื่องเครียดอะไรหนักหนาอะ"
มันยักไหล่อีกครั้ง

"อีกอย่างนะเว้ย มันเหม็น"

"ไอ้อ๋องซะงักไปแล้วถอนหายใจแรงๆ เพราะมันรู้ดีว่าผมไม่ชอบกลิ่นนุหรือถ้าดมมากๆ เข้าก็จะแพ้ผื่นขึ้นในบางครั้ง"

"โทษทีวะ"

"..."

"กูจะพยายามเพลลาๆ กูลืมไปว่ามึงแพ้กลิ่นมัน"

มันว่าพร้อมกับคว้าผ้าเช็ดตัวพาดไหล่เดินเข้าห้องตัวเองไป

"เลิกได้ก็ดี"

ผมตะโกนตามหลังมันไปแล้วสายหัว พอจะรู้มาบ้างว่าเพื่อนสนิทมีปัญหาเรื่องที่บ้าน แต่มันไม่ค่อยปรึกษาเล่าอะไรให้ฟังหรอก คิดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจคิดว่าผ้าเช็ดตัวไปอาบน้ำบ้าง ทุกๆ เข้าผมจะอาศัยซ่อนชูชุกีสี่ตัวของไอ้อ๋องไปเรียนทุกวัน หลังจากสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองในชุดนิสิตแล้ว ผมก็รีบคว้ากระเป๋าแล้วบิดประตูห้องทันทีเมื่อได้ยินเสียงห้องข้างๆ เปิดประตู

ไอ้อ๋องโยนหมวกกันนอกให้ผมตอนที่เปิดประตูออกไปเจอมัน

"สายแล้ว เมื่อกี้ไอ้ห้าไต้งไลน์มาว่ามันถึงคณะแล้ว"

มันทำหน้าแปลกใจ

"รออยู่ที่คณะเราเหรวอะ"

"อือ"

ผมเองก็ประหลาดใจไม่แพ้มันหรอก เพราะ 'ไอ้ไต้ง' เพื่อนสนิทอีกคน

มันเรียนคนละคนะกับพวกผม ซึ่งคนะของมันอยู่ตรงฝั่งใหญ่โน้น แต่ดัน
ถ่อมากินข้าวที่คนะผมซึ่งอยู่อีกฝั่งได้เกือบทุกวัน

"มันเรียนวิศวะไม่ใช่หรอ ทำไมถ่อมากินซะไกล"

ผมโคลงศิระะไปมา

"สงสัยมันติดใจไก่ทอดป่าสมศรีรีเปล่าวะ"

ป่าสมศรีที่ว่า เป็นเจ้าของร้านขายไก่ทอดขึ้นชื่อที่คนะของผม ทั้งผมและ
ไก่อ้อ่างต่างพากันยกไหล์เพราะไม่รู้สาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เดือนปีหนึ่งคนะวิศวะ
ชอบสังขารมากินข้าวเช้าที่คนะผมบ่อยๆ

- J E E B -

โรงอาหารที่คนะผมในยามเช้าคนจะเยอะจนแทบไม่มีที่นั่ง เนื่องจาก
เป็นโรงอาหารรวมของสามคนะซึ่งประกอบไปด้วยคณะจิตวิทยา คณะสหเวชฯ
และคนะผม (วิทยาศาสตร์การกีฬา) โรงอาหารเต็มไปด้วยผู้คนหนาตาจน
มองไม่เห็นโต๊ะที่นั่งว่างเลย ผมหันซ้ายหันขวาอยู่พักหนึ่งก่อนที่สายตา
จะเหลือบไปปะทะกับร่างสูงของเพื่อนสนิทที่นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ที่โต๊ะหนึ่ง ผม
คงมองหามันไม่ถายขนาดนี้หากไม่ใช่เพราะหมอนั่นตัวสูงตั้งร้อยแปดสิบกว่า
เวลามันนั่งก็ยังคงเห็นได้เด่นชัด ข้าโต๊ะที่มันนั่งก็มีแต่สาว ๆ แวะเวียนมาทักทาย
และขอถ่ายรูปลักษณะอย่างไม่ขาดสาย

"หล่อนักนะไอ้ห้าโค้ง"

ผมทักมันพอดีกับที่ไอ้โค้งถ่ายเซลฟี่กับสาว ๆ กลุ่มหนึ่งเสร็จ ไม่แปลกหรอก
ที่ไอ้เวรนี่จะเป็นคนดังที่ใคร ๆ ต่างก็รู้จัก เพราะมันเป็นเดือนคนะวิศวะ ข้ายัง
เป็นหนึ่งใน 'คทากร' ที่จะทำหน้าที่ถือคทาเดินนำขบวนพาเหรดในงานฟุตบอล
ประเพณีระหว่างมหาวิทยาลัยผมและมหาวิทยาลัยแถวรังสิตที่จะจัดขึ้นในอีก
ไม่กี่เดือนข้างหน้า

แน่นอนว่าหน้าหน้าอย่างมันโผล่มาแถวคนะผมย่อมเป็นที่สนใจของ
สาว ๆ ไม่มากก็น้อย

"พวกมึงมาช้า กูจะเดินไปสังข้าวจานที่สองแล้ว"

ผมเหลือบตามองข้าวในจานมันที่พร่องไปกว่าครึ่งแล้ว

"ระวังพุงมึงออกแล้วสาวไม่กรีดนะ"

ไอ้อ๋องเอ่ยแซว

"ให้กูกินเถอะ ซ้อมคทากรแต่ละวันกูเหนื่อยจะตาย"

ผมพยักหน้ารับหงึกหงักเพราะได้ยินมันบ่นเรื่องซ้อมคทากรในช่วงเย็นของแต่ละวันว่าหนักหน่วงพอสมควร

"เหนื่อยขนาดนี้ก็ยังไม่มากินข้าวที่คณะกูได้นะ"

ผมหันไปพยักพเอิดกับไอ้อ๋อง

"ติดใจอะไรกับข้าวที่คณะกูนักหนาระ วิศวะกับวิทย์ก็ฟ้าห่างกันคนละโยชน์เลยนะ"

คนถูกถามไม่ตอบในทันทีมันแค่ยกไหล่ทำทางแบบนั้นทำให้ผมหรีตามองด้วยความสงสัย แต่ยังไม่ทันจะได้คาดคั้นเอาคำตอบจากเพื่อนสนิท ก็เห็นร่างคุ่นตาของลุงรหัสผมเดินถือจานข้าวมาแต่ไกล แต่เพราะตอนเช้าที่คับคั่งไปด้วยประชากรนิสิตสามคณะ โต๊ะว่างจึงหาได้ยากจนพี่แกทำหน้าเซ็งๆ

"พี่อู่ม ทางนี้"

คนถูกเรียกผินใบหน้ามาทางนี้ก่อนจะขยับริมฝีปากยิ้ม คนที่อยู่ใกล้ก็ฟ้าปากสีส้มสวมกางเกงบอล ไหล่ข้างหนึ่งสะพายกระเป๋าที่ฟ้าเดินตรงมาทางผม จังหวะที่ผมขยับที่นั่งเพื่อเพิ่มพื้นที่ให้ลุงรหัส แวบหนึ่งผมเห็นไอ้ห้าโต้งขยับรอยยิ้มที่มุมปาก

"โรงอาหารตอนเช้าคนโคตรเยอะ" พี่แกพูดขึ้นหลังจากรับไหว้พวกผมก่อนจะทำหน้าเหม็นเบื่อเมื่อเห็นไอ้โต้งซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามยกคิ้วให้

"โรงอาหารคณะมึงไม่มีข้าวกินหรอก"

ลุงรหัสผมพูดขึ้น ขณะที่ไอ้เพื่อนแรวแค่ยกไหล่ ผมมองภาพตรงหน้าก่อนจะสายหัว เพราะมันเป็นภาพที่เกิดขึ้นจนชินตาในทุกๆ ครั้งที่พี่แกเห็นไอ้เดือนคณะวิศวะ นี่โผล่หัวมาที่คณะ สองคนนี่ไม่ค่อยจะกินเส้นกันเท่าไร

ถ้าให้พูดตรงๆ คือมีแต่สายรหัสปีสามของผมฝ่ายเดียวที่ไม่ชอบขึ้นหน้าไอ้ตั้ง เพราะไอ้เวรนั่นเคยแซวส่วนสูงของพี่อู๋ม แน่นนอนว่ามันทำให้ลุงรหัสผมโกรธ หัวฟัดหัวเหวี่ยง ขณะที่คนชอบเหยย้อย่างเพื่อนผมดันชอบใจจะช้อย่างนั้น

"มีพี่ แต่คณะผมกะเพราะเนื้อไม่อร่อย"

ผมเหลือบตามองงานข้าวผัดกะเพราะของพี่อู๋มทันที ก่อนจะคลั่งขมับ เพราะเห็นแววต่อล้อต่อเถียงกันระหว่างคนคู่นี้

"ทำไม ของคณะมึงเป็นเนื้อหมาเหร"

ผมกับไอ้อ่องหัวเราะทันที

"เปล่าพี่" ไอ้ตั้งยิ้มตาพราว มันจ้องโบหน้าขาวของพี่อู๋มก่อนกดยิ้มมุมปาก "ผมว่าเนื้อคณะพี่น่าจะอร่อยที่สุด"

เดี๋ยวนะ! ที่มึงพูดถึงนี่หมายถึงเนื้อสัตว์หรือเนื้อคน ผมหรีตามองเพื่อนสนิทที่จ้องโบหน้าลุงรหัสผมไม่วางตา

สายตามันที่มองพี่อู๋มเหมือน... กำลังจ้องอาหาร

"ไอ้สัตว์" พูดไม่พอ พี่อู๋มแม่งยังชูนิ้วกลางให้อีกฝ่ายเป็นของแถม ขณะที่ไอ้เพื่อนเวรดันหัวเราะชอบใจจนไอ้อ่องสายหัวแล้วผละออกไปซื้อข้าว

"เพื่อนมึงแม่งประสาทแดกวะเปี้ยว"

พี่อู๋มสายหัวก่อนจะหันมาคุยกับผม

"มันมีดีแค่หน้าตาเท่านั้นแหละพี่"

ผมเห็นบเพื่อนสนิทซึ่งๆ หน้าจนมันเบะปากให้ระหว่างนั้นมีสาวๆ กลุ่มหนึ่งเดินมาขอไอ้ตั้งถ่ายรูป ผมเลยหันได้เห็นพี่อู๋มเบะปากใส่แผ่นหลังมันไป

"หมั่นไส้เพื่อนผมขนาดนั้นเลย?"

"ถามจริงนะ"

พี่รหัสปีสามเจ้าของส่วนสูงตามมาตรฐานชายไทยพอดิบพอดีหันมาถามผม

"มึงคบไอ้เวรนี้ไปได้ยังไงวะ กวนตีนฉิบหาย"

ผมยิ้มน้อยๆ

"จริงๆ มันก็นิสัยดีนะพี่ แต่มันชอบหยอกชอบแซวเท่านั้นเอง"

พี่แกสายหัวแรงๆ

"ปากแบบนี้อ่อนตืนนะสิ" พี่แกเบะปาก "เออว่าแต่เย็นนี้อย่าลืมที่นัดกันนะ"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก เย็นนี้สายรหัสมนัดเลี้ยงกันที่ร้านอาหารกิ่งฉับไใกล้ๆ มหาวิทยาลัย เพราะตอนเปิดสายวันนั้นสายรหัสปี่สดันติดธุระมาไม่ได้ ฉะนั้นวันนี้พี่แกเลยจะเลี้ยงสายให้พวกผมอีกที

"มายมีนที่อีกแล้วเหรอะ"

พี่อุ้มน้วยปากไปที่ลูกอมในมือที่ผมล้วงออกมาจากกระเป๋าเป้

"ของโปรดผมนี่พี่"

ผมหยิบลูกอมเข้าปากแล้วเคี้ยว รสมันต์ที่สัมผัสได้ทำให้รู้สึกตื่นตัวและเย็นสบาย ที่สำคัญกินทีไรก็นึกถึงคนให้ครั้งวัยเยาว์ทุกที

"ชอบอะไรขนาดนั้นวะ"

"กินแล้วนึกถึงตอนเด็กๆ ใจพี่"

คิดถึงคนให้ที่ใจดีพาเด็กขี้แยไปส่งถึงบ้าน และหลังจากนั้นยังอุตุส่าห์แหวะเวียนมาเล่นด้วย และทุกครั้งที่มา ก็มักจะมีลูกอมมายมีนที่ติดมือมาฝากไว้ที่ยักษ์คงไม่รู้ว่ามีนอกจากลูกอมรสนี้แล้ว ผลข้างเคียงจากความชอบทำให้ผมคลั่งไคล้ของกินแทบจะทุกชนิดที่เกี่ยวกับมันต์ เรียกว่าเป็นสายมันต์เข้าเส้นเลือดเลยก็ว่าได้

"ชอบเหมือนน้องสาวเพื่อนกู"

ผมทำหน้าสนใจ

"เพื่อนกูนะ ต้องซื้อของกินเกี่ยวกับมันต์ไปให้น้องสาวมันประจำ กูว่าน้องสาวเพื่อนกูคงคลั่งมันต์พอๆ กับมึงเนี่ยแหละ"

"..."

"แต่มีงูรู้มัยว่าเพื่อนกูแม่งเกลียดมันต์ฉิบหาย"

จังหวะที่กำลังนั่งฟังพี่อุ้มเล่าอย่างตั้งใจ ผมก็รู้สึกว้าวรรยากาศในโรงอาหารพลันเงียบสงบไปชั่วพริบตา เสียงแข็งแซ่จอแจหายไปพร้อมกับหยุดเวลา ความสงสัยนั้นทำให้ผมกวาดสายตามองไปรอบโรงอาหารทันที

"พูดถึงไม่ได้เลยนะไอ้ท่า" พี่อุ้มสายหัว "ขยันโผล่หัวมาทำให้คณะกู"

รุ่นวายจริงใจ้ห้าเซียน"

หือ?

ผมมุ่นหัวคิ้วทันทีเมื่อได้ยินชื่อใครสักคนหลุดออกมาจากปากพี่แก แล้วความสงสัยของผมก็ได้คำตอบเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อช็อปคณะวิศวะสองคนเดินเด่นอยู่ท่ามกลางคนอื่นมาแต่ไกล

หนึ่งในสองคนนั้นคือคนดังของสาขายานยนต์ที่ใครๆ ก็รู้จัก

"ไอ้เซียน ไอ้เดี่ยว ทางนี้"

พี่อู๋มโบกมือเรียกสองคนนั้น แน่สิ ก็สองคนนั้นคือเพื่อนสนิทของลุงรหัสผม

"โต๊ะโน้นว่างพอดี ได้วุกุ้ยๆ ไปนั่งตรงโน้นนะ ตรงนี้คงนั่งไม่พอ ตัวควายๆ ของพวกมันคงเบียดเบียดที่นั่งของพวกมึงน่าดู"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก เอาจริงๆ ก็เคยเห็นเพื่อนสองคนนั้นของพี่อู๋มแวะมาที่คณะบ่อยๆ วันนี้คงแวะมากินข้าวเหมือนทุกครั้งล่ะมั้ง ผมสรุปในใจก่อนจะผุดลุกขึ้น ออกไปต่อแถวซื้อข้าว

"พี่เซียน"

สองสาวข้างหน้าที่ผมกำลังต่อแถวอยู่ซุบซิบกันเสียงไม่เบา ก่อนจะชี้ไม้ชี้มือไปยังคนในหัวข้อสนทนา

"พี่เซียนจริงๆ ด่วย"

"ตัวจริงหล่อมาก"

"จริงแก ขนาดหน้าไม่ค่อยยี้มยังดูดีขนาดนั้น"

ผมโคลงศีรษะแล้วอดคิดตามสองสาวข้างหน้าไม่ได้ แวบหนึ่งผมเหลือบตามองไปยังคนในชุดเสื้อช็อปที่ทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะเดียวกับพี่อู๋ม ขนาดเห็นไกลๆ ยังรู้สึกว่ามีฝ้ายนั่นดูดีไม่น้อย

"แต่เสียดายมาก พี่เซียนมีเจ้าของแล้ว"

สองสาวตรงหน้าบ่นขึ้นอีกครั้ง

"จริงเหรออ"

"ก็ไอ้เพจนั่นไง"

ผมกดยิ้มมุมปาก เพราะก่อนหน้านี้ตัวเองก็ไปกดไลค์เพจดังกล่าว

มาแล้ว

ติง!

จังหวะนั้นเสียงแจ๊สเตือนเพลงที่เฝ้ามองติดตามเอาไว้ก็ดังขึ้น ผมจึงไม่รอช้า
กดเข้าไปอ่านโพสต์ซึ่งลงรูปชายหญิงยืนเคียงกันพร้อมข้อความ

เพลงทวงคืนเหมียวมาริสจากเซียนศักรู้

ช่วงนี้คนเลิกกันเยอะนะ ไม่สนใจแยกกันบ้างหรือครับ

Comments

รักน้องเหมียวคนเดียว เหมือนน้องเหมียวถ่ายกับพ่ออะ

Sitt.Sita โหมงามกับอสูรชัดๆ

ไอซิน้องเหมียวคนเดียวในใจ ทุกคนอย่าตกใจไป จริงๆ น้องเหมียว
กับผมคบกันสักพักแล้ว เซียนมันก็แค่ตัวหลอก

Arm♥Meow ยี้! น้องเหมียวไปล้างมือให้สะอาดนะครับ

FCที่เซียน หล่อเยี้ยวเด็ด

แมนวังหินซึ่งเบาะปลิว พลาดจากเซียนยังมีเพี้ยนรออยู่ นะครับ

Onlyที่เซียนวิศวะ พร้อมเป็นเมียที่เซียนคะ

Tichob_tichob คสพ. คู่นี้ก้าวแรกไม่เป็นอะไร ก้าวต่อไปคือเลิกรา

จะขงจนกว่าจะได้ที่เขียน @Onlyที่เขียนวิศวะ ข้ามศพฉันไปก่อน!

คอมเมนต์แหมงโคตรจี้!

ผมขำจนไหลล้นตอนที่อยู่คนเดียวเห็นได้โพสต์ซึ่งไหลเป็นน้ำ ทั้งๆ ที่
โพสต์ดังกล่าวถูกโพสต์ไปแค่ไม่กี่นาที ความเห็นส่วนใหญ่เป็นไปในทาง
แซะผู้ชายในภาพที่ยืนเคียงคู่อยู่กับ 'เหมียว มาริส' นักแสดงสาววัยรุ่นที่แจ้งเกิด
จากบทสาวน้อยที่มีปัญหาครอบครัวจนเลือกทางผิดในซีรีส์เกี่ยวกับวัยรุ่น
สะท้อนสังคมเมื่อสองปีก่อนว่า แน่نونว่าบทนั้นทำให้นักแสดงหน้าใหม่แจ้งเกิด
ในช่วงข้ามคืน บวกกับหน้าตาที่น่ารักเกินห้ามใจและรอยยิ้มหวานๆ ที่กระซกใจ

บุรุษเพศ ซีรีส์เรื่องนั้นออกอากาศแค่เพียงไม่นาน ชื่อของเธอก็ถูกค้นหามากมาย
แน่นอนว่าผมก็เป็นหนึ่งในแฟนคลับที่แอบปลื้มเธออยู่เงียบๆ

เหมือนๆ มาริสาคือขอขวัญใจของหนุ่มๆ ภาพจำของเธอคือหญิงสาวเจ้าของ
รอยยิ้มที่บอบบางบริสุทธิ์ จนกระทั่งวันหนึ่งมีคนแอบถ่ายรูปเธอกับชายแปลกหน้า
แต่หน้าไม่แปลก ซ้ำยังหน้าหล่อบรรลี่ยคนหนึ่งได้ในอิริยาบถที่ดูสนิทสนม
แม้จะไม่เคยยอมรับตรงๆ ว่าทั้งคู่คบหากัน แต่การที่เหมือนๆ มาริสาก็ไม่เคย
ออกมาปฏิเสธก็ทำให้ข้อสันนิษฐานที่ว่าทั้งคู่เป็นแฟนกันมีเค้าลางเป็นจริง
จนทำให้บรรดาชายไทยที่หลงปักใจกับเหมือนๆ มาริสาก็พากันไล่ตั้งไต่เพจนี้นั้น

หนุ่มๆ ต่างหลงรักเหมือนๆ มาริสา และในทางตรงกันข้ามหนุ่มๆ ต่างก็
หมั่นไล่เขียน ศกัณฐ์

ผมทวนนึกถึงช่วงที่คลั่งพี่เหมือนๆ มากๆ เคยไปแอบสืบประวัติเพื่อนสนิท
ของพี่อ้อม

'ศกัณฐ์ เตชะวรรลักษณ์'

ปี 3 วิศวะเครื่องกล สาขายานยนต์

หน้าตาไม่ต้องพูดถึง แต่ความสามารถรอบด้านตั้งแต่กีฬาไปจนถึงดนตรี
ก็ทำให้พี่เขียนได้รับความสนใจพอๆ กับเน็ตไอดอลยุคนี้ เสียแต่เจ้าตัวเป็นคน
ค่อนข้างเก็บตัว เลยไม่ค่อยมีข้อมูลส่วนตัวหลุดออกมามากนัก

ผมสายหัว ก่อนจะปล่อยให้ความคิดนั้นผ่านไปเมื่อถึงคิวที่ตัวเองต้อง
สั่งอาหาร

"กินข้าวที่คุณจะเสร็จ มึงก็กลับไปได้แล้ว"

ผมเอ่ยปากไล่ไต่ตั้งหลังจากที่มันนั่งเอือระเหยอยู่นาน จนกระทั่ง
ผมปวดจี๋ ต้องแวะมาเข้าห้องน้ำก่อนจะขึ้นเรียนในคาบเช้า

"ไล่กูจ้วะ"

ผมสายหัวทันที

"ได้กินกะเพราเนื้อสมใจมึงแล้วนี่ กินแล้วก็กลับไปได้แล้ว"

ผมหรือตามองมัน

"มองอะไร"

"อย่านึกว่ากูไม่รู้ทันมึงนะไอ้ไต้ง"

มันแกลังทำหน้าที่ไม่เข้าใจ แต่นี่แหละคืออาการของเสียชอนเล็บชัดๆ อีกทั้งไม่ใช่เสียธรรมดาด้วย แต่เป็นเสียที่พร้อมจะตะปบเหยื่อ และถ้าผมเดาไม่ผิด ผมมองออกแล้วว่าเหยื่อที่ว่ามันนั้นคือใคร

"ห้ามยุ่งกับพี่กู"

"ขอปฏิเสธ"

มันตอบแทบจะทันที

"ไอ้ไต้ง"

ผมมุ่นหัวคิ้วทันที ในขณะที่มันยกยิ้มมุมปากให้

"เอาน่า คนนี้กูชอบจริง"

"พยายามให้ตายมึงก็จับลุงรหัสกูไม่ได้หรอก"

"ถึงกูจะหลอไม่เท่าพี่เซียน แต่กูก็น้องๆ พี่มันเลยนะเว้ย"

มันอวยรุ่นพี่ที่คณะมันไม่พอ ยังอวยตัวเองไปด้วย

"รุ่นพี่มึงเนียนะหลอ"

ผมแกลังบลัฟพี่รุ่นพี่มัน เพราะนอกจากเซียน ศักดิ์ฐ์จะเป็นเพื่อนสนิทที่อุ้มแล้ว หมอนั้นยังเป็นรุ่นพี่คณะที่ไอ้ไต้งมันสนิทสนมด้วยพอสมควร แห่งละสิ ก็พี่เซียนเคยถูกคัดเลือกเป็นคทากรตอนปีหนึ่ง ชาวว่าไม่เต็มใจนักหรอก แต่ก็ถูกบังคับให้ลงสมัครจนได้รับคัดเลือก ด้วยเหตุผลนี้ไอ้ไต้งถึงสนิทกับพี่มัน

"ไอ้ห้า อย่าดูถูกของดีสาขายานยนต์"

ผมยกไหล่

"มึงไม่รู้หรือว่าวิศวะนอกจากมีเกียร์แล้วก็มียี่เซียนนี่แหละ"

"ไม่รู้"

ผมลอยหน้าลอยตาตอบ

"รู้แต่ว่ามะเขือยาวยังดูดีกว่าหน้าพี่มึง"

"ไอ้สัตว์"

มันสบถ ก่อนจะสายหัวเป็นการยุติการต่อล้อต่อเถียงระหว่างกัน เพราะ

มันรู้ดีว่าผมแก้มืดไปอย่างนั้นแหละ เห็นเพื่อนขึ้นชมยกย่องใครเข้าหน่อย มันก็เลยอดหันไม่ได้ โดยเฉพาะคนคนนั้นดูจะมีสัมพันธ์กับเหมียว มาริสซา ที่ผมแอบปลื้มอยู่เสียๆ

ไอ้ต้องกลับคณะมันไปแล้ว หลังจากล้างไม้ล้างมือเสร็จก็เหลือเพียงผมคนเดียวที่ยังอยู่ในห้องน้ำ

แกรก

ผมหันขวับไปตามเสียงนั่นทันที

เข้าใจผิด ผมเข้าใจผิดมาตลอดว่าในห้องน้ำนั่นเหลือผมเพียงคนเดียว ประตูห้องน้ำห้องหนึ่งถูกเปิดออกมา ก่อนที่ผีเท่าๆของใครสักคนจะก้าวมาหยุดอยู่เบื้องหน้า

"หน้ากูแยกกว่ามะเขือยาวอีกหรือ"

ผมยืนอึ้ง อ้าปากค้างทันที

"พะ...พี่"

เซียน ศักดิ์สิทธิ์ตัวเป็นๆ ยืนอยู่เบื้องหน้าผม

ผมรู้สึกเหมือนหายใจติดขัดราวกับมีมือที่มองไม่เห็นบีบลำคอไม่ให้หายใจ ผ่ายั้นขยับเหยียดยิ้มด้วยท่าทางสบายๆ แต่แววตาที่จ้องมองกันราวกับเปลวไฟ ที่พร้อมจะเผาไหม้ทุกอย่างที่ขวางหน้า

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อซ้อปยีนกอดอกมองหน้ากันในระยะประชิด นั่นทำให้ผมสังเกตเห็นว่าพี่มันตัดผมทรงสูงเปิดท้ายทอยเข้ากับผมสีดำสนิท หน้าผมคายนี่ไร่นวดตามสันกราม ยิ่งเสริมให้ดูดิบเถื่อนไม่น้อย บุคลิกของคนตรงหน้าทำเอาผมแอบกลืนน้ำลายทันที

"พี่เซียน"

ผ่ายั้นขยับเคลื่อนไหวมาใกล้ ท่าทางคุกคามนั่นทำเอาผมถอยหลังอย่างตกใจ

"ชะ...ขอโทษครับ"

"กลัวกูหรือ"

ผมเฝ้มปากแน่นก่อนจะเบือนหน้าหนีเมื่อพี่มันโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้

ใกล้จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย ไหนจะฝ่ามือทั้งสองข้างที่กั้นกันผมเอาไว้ไม่ให้ขยับหนี

"ผมขอโทษครับที่พูดแบบนั้น"

ตอนนี้แทบจะยกมือไหว้ขอโทษอีกฝ่ายที่พูดไม่คิดแบบนั้น แต่ใครจะรู้ว่าผมจะโชคร้ายขนาดนี้ นี่ไง เขาถึงบอกให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว ว่าร้ายใคร ผลก็ย้อนเข้าตัวเองจนได้

"มองหน้ากุหลิบ"

"..."

"มองให้ชัดๆ" ลมหายใจร้อนผ่าวกระซิบที่ข้างหู "หน้ากูเหมือนมะเขือยาวจริงหรือ"

ไม่เหมือนเลย

ไม่มีตรงไหนที่เหมือนเลย

ผมส่ายหน้าหัวือ

"ขอโทษครับพี่ ผมแค่พูดแซวเล่นกับเพื่อน ผมไม่ได้ตั้งใจจะว่าพี่จริงๆ ขอโทษครับ"

พูดไปก็ยกมือไหว้อีกฝ่ายปลกๆ

"อือ"

พี่มันขยับถอยห่าง ทำให้หายใจสะดวกขึ้น แต่ประโยคที่หลุดจากปาก พี่มันต่อจากนั้นนี่สิที่ทำให้ผมอึ้ง

"หน้ากูไม่เหมือนมะเขือยาวหรอก แต่กูว่าอวัยวะอื่นของกูเหมือนมะเขือยาวมากกว่า อาจจะยาวยิ่งกว่ามะเขือยาวด้วยซ้ำ"

เซี่ยยยยยยยยย

ผมตาเหลือก ทำหน้าไม่ถูก สายตาสัปดนก้มต่ำทันที ฝ่ายนั้นกระตุกยิ้มมุมปาก แววตาดูไม่น่าไว้วางใจจนผมรู้สึกว่าตัวเองหน้าแดงวาบ

"กูหมายถึงข้อศอก" ฝ่ายนั้นกระซิบข้างหู "อ้อเด็กลามก"

แม่งงงงงงงงงง

ผมทิ้งศีรษะตัวเองแรงๆ ตอนที่ฝ่ายนั้นกระตุกยิ้มมุมปากแล้วผละออกไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)